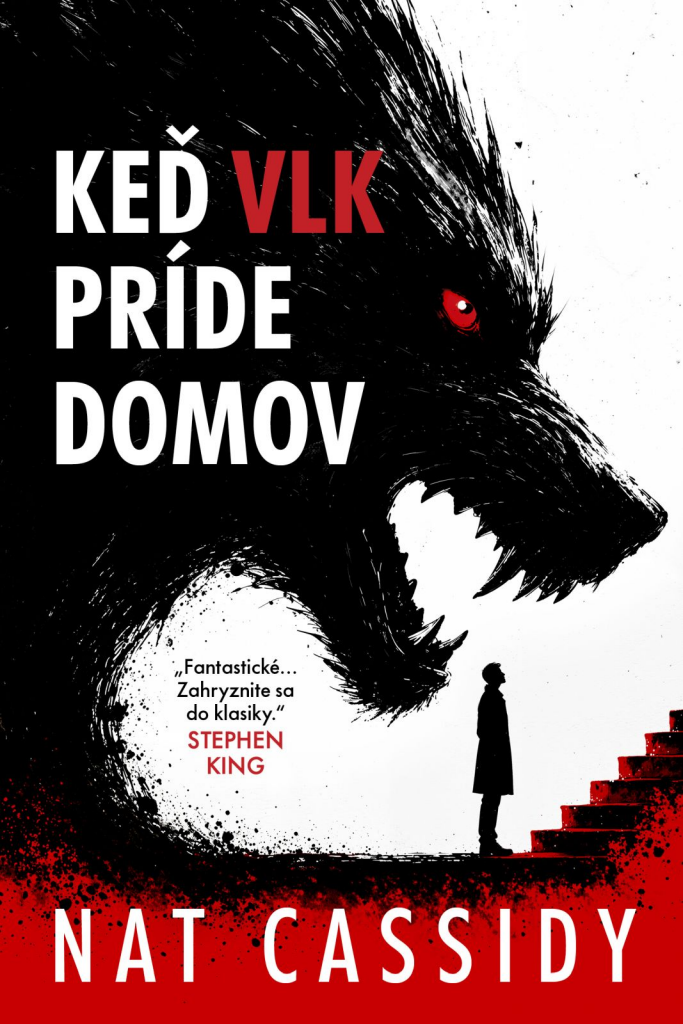

KEĎ **VLK** PRÍDE DOMOV

„Fantastické...
Zahryznite sa
do klasiky.“

**STEPHEN
KING**

NAT CASSIDY

TATRAN

NAT CASSIDY

**KEĎ VLK
PRÍDE
DOMOV**

TATRAN

Toto je fiktívne dielo. Všetky postavy, mená, organizácie a udalosti v ňom sú buď výplodom autorovej fantázie, alebo sú zobrazené vo fiktívnom kontexte.

Z anglického originálu Nat Cassidy: When the Wolf Comes Home, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group, Nightfire is trademark of Macmillan Publishing Group, LLC.,

New York 2025,
preložila Saskia Kastl.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5688. publikácia.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Jana Piroščáková

Jazykové redaktorky Zlata Sršňová, Daniela Šinková

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2025 by Nathaniel Cassidy

Translation © Saskia Kastl 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1881-8

Pre Barryho

Poznámka prekladateľky

Úryvok z verša Williama Shakespeara v preklade Jozefa Kota uvádzam podľa vydania *Cymbelin*. Bratislava: Ikar – Odeon, 2016, s. 110.

Verše Emily Dickinsonovej, Sary Teasdaleovej a Arthura Rimbauda preložila pre potreby tejto knihy Jana Kantorová-Báliková.

Všetky ostatné preklady citátov sú moje.

UPOZORNENIE NA OBSAH

Nikdy nepochopím, prečo niektorých ľudí tak veľmi rozčulujú tieto upozornenia. Ak ste zvrátenec ako ja, iba vám poskytnú ukážku, na akú odpornú zábavu sa môžete tešiť; a ak ste čitateľ, ktorý sa radšej niektorým témam vyhne alebo sa pred nimi trochu obrní, núž vystríhaný znamená vyzbrojený, no nie?

Toto je predovšetkým príbeh o zradnej povahe strachu a o tom, aké je dôležité nájsť zdravé spôsoby, ako s ním žiť, preto vás pre istotu radšej upozorním: v tejto knihe sa nachádzajú grafické vyobrazenia a/alebo pasáže o vraždách, masakroch, trhaní tiel, traume z ihl, krvou prenášaných chorobách, pavúkoch, hmyze, samovražedných myšlienkach, týraní, smútku, alkoholizme, smrti rodiča, smrti dieťaťa, detskej traume, ohrození dieťaťa a ďalších. Niekoľko motívov som si požičal z rozprávok – šťastný koniec však nie je jedným z nich.

Takže, ak ste vskutku typ, ktorého uráža existencia upozornení na obsah, je mi to fakt ľúto. Nabudúce vám možno dám dopredu vedieť, že také upozornenie nasleduje, aby ste sa mohli pripraviť.

PRVÁ ČASŤ

VŠETCI TATKOVIA SÚ HAJZLI

Bojím sa, v túto noc sa veľmi bojím!
Ľadový strach ma zvierá, mocné ruky temna,
ako keď v dávnych dňoch len prišli lampu zhasnúť
a dieťaťko v tme bez modlitby, utíšenia
nespalo, tuhlo hrôzou pri myšlienke na smrť.

– Sara Teasdaleová

Nesmiem sa báť.

– Frank Herbert

1

Ocko reve.

Zavýja.

Kým hľadá chlapca, ničí všetko v dome – nábytok, fotografie na stene, úplne všetko.

Chlapec sa krčí v špajze. Ukrytý. Zatiaľ.

Hrôzozvuky, pomyslí si zdesene a pri zvukoch deštrukcie ním šklbne. Už videl ocka nahnevaného mnohokrát predtým... ale nie takto. Je to oveľa horšie ako inokedy.

„Ako?!“ reve ocko hlbokým chrapľavým hlasom. „Kde?!“ Znie to, akoby mu tie slová vytrhli z hrdla aj kus sliznice. „Kde... je... tooo?“

Chlapec – má len päť rokov a na svoj vek je primalý – sa stiahne hlbšie do špajze. Najradšej by sa celkom stratil, no vie, že to nejde. Tá vec, čo si pritíska k hrudi, ho drží pripútaného k svetlu. Pre ňu ocko vyčíňa.

Kniha.

V poslednom čase, zatiaľ čo ocko poobede spal, sa chlapec vykrádal cez okno von. Vedel, že to nemá dovolené, že je to zlé a nebezpečné, no nedokázal si pomôcť. Volanie vonkajšieho sveta bolo priveľké a pri všetkých tých zákazoch a opatreniach si ocko ešte neuvedomil, že chlapec prišiel na to, ako to okno otvoriť.

Ocko spí každý deň v rovnakom čase a rovnako dlho, takže chlapec nikdy nešiel na prechádzku ďaleko. Zväčša len chvíľu postál vonku, porozhliadol sa a potom vliezol dnu. Pozeral na ostatné domy. Na prechádzajúce autá. Na kamienky z trb-

lietkami. Stromy. Jaštericu. Túlavú mačku. Na veci, ktoré videl alebo počul z druhej strany okna a ocko pritom sucho a dopodrobna vysvetľoval, na čo sa to dívajú. „Aby si sa nikdy nemusel čudovať,“ poznamenal vždy ocko.

Ale bolo oveľa krajšie *zažiť* ich. Bolo oveľa vzrušujúcejšie čudovať sa.

Pred pár dňami sa chlapec pustil kúsok po ulici a vtedy objavil maličký domček. Nachádzal sa v susedovej predzáhradke: maličký domček na krátkej žrdi. Ten domček mal sklenné dvierka a vnútri... boli samé knihy. Aj keby chlapec vedel čítať, asi by nevedel, čo znamenajú slová *Malá knižnica*, no pomyslel si, že tie tmavé tyrkysové kaligrafické ťahy sú pekné.

Chlapec nevlastnil žiadne knihy, no veľa ich videl. Ocko rád čítal. Ibaže jeho knihy boli nudné, nezábavné. Mali nevýrazné farby, boli bez obrázkov, vnútri sa tlačili state plné maličkých slov. No takéto knihy chlapec ešte nikdy nevidel.

Niektoré boli mäkké a ohybné s lesklými obrázkami na obálke. Iné boli pevnejšie a ich prebal sa dal dokonca zložiť, odhaľujúc prázdnu, tvrdú väzbu, na akú bol chlapec viac zvyknutý.

Upútala ho jedna konkrétna kniha.

Stará. Ošúchaná. V tvrdej väzbe, no jej broskyňovoružový obal nebol prázdny; boli na ňom lesklé zlaté písmená a vyrazené obrázky. Túto knihu niekto *miloval*, to chlapec akosi vedel.

Vnútri bola plná obrázkov. Krásnych, farebných, prepracovaných *obrázkov*. Niektoré zaberali celú stranu alebo aj dve. Chlapec a dievča, ktorí našli domček vyrobený zo sladkostí. Spiať dievča v záhone plnom kvetov. Ďalšie dievča s rybáciami plutvami namiesto nôh. Chlapec žiadnemu z týchto výjavov nerozumel – nikdy nepočul rozprávku, nikdy nevidel obrázkovú knihu –, no uchvátilo ho to.

Netušil, že kniha môže byť *takáto*.

Zdržal sa vonku pridlho – vycítil, že čas sa minul ako fyzická vec –, a tak sa s knihou poponáhlal domov a do izby sa vrátil tesne predtým, ako sa ocko zobudil. Tú knihu, *svoju*

knihu, schoval pod matrac, a keď si bol istý, že ho ocko nepristihne, zavše si ju nakrátko prezeral. Vždy si pozrel len jeden obrázok. Vychutnával si ho. Opatroval v mysli. Snažil sa predstaviť si slová, ktoré by mohli ísť ruka v ruke s takými fantastickými obrázkami. Už ani nepociťoval potrebu vykradnúť sa z okna. Teraz bola jeho oknom tá kniha.

Až jedného dňa nalistoval na nesprávny obrázok. Cez nekonečný les sa zakrádal ozrutný vlk. Vlk mal masťnú tmavú srst', špicatý ňufák a vycerenú papuľu s hnijúcimi ďasnami a obrovskými zubami, z ktorých mu tiekli spenené sliny. Mal dlhokónske, dokonale ostré a zahnuté pazúry ako stvorené na trhanie mäkkého mäsa malých chlapcov.

Obrázok chlapca vydesil. Tak sa ešte nikdy nebál. Nedokázal sa toho strachu zbaviť. Musel sa na obrázok neustále pozerať. Akoby dával tvar a tvár každému jeho strachu, akoby ten vlk naňho po celý čas číhal v tienoch.

Vždy keď si prezeral svoju knihu, išiel hneď k tomuto obrázku. Akoby ho niečo poháňalo. Hypnotizovalo. Ako korisť.

Dnes ráno, keď sa naň pozeral, prichytil ho ocko.

Keď ocko videl, čo chlapec robí, veľmi sa rozzúril. Začal kričať, dupať nohami a dožadovať sa odpovedí. Odhodil knihu. Zatriasol chlapcom. A to chlapca ešte väčšmi vydesilo.

A teraz...

Ticho pretne ďalšie zavytie.

„KDE...?! PRESTAŇ!“

Chlapec počuje ockov ťažký dupot ďalej v dome, hľadá ho.

Teraz, pomyslí si. *Utekaj!*

Nie, pomyslí si zároveň. *Zostaň v úkryte.*

Ale ocko nakoniec príde skontrolovať kuchyňu. A keď to urobí...

Spomeň si na toho druhého chlapca!

To ho vyburí k pohybu. Ten druhý chlapec. Jeho jediný kamarát.

Chlapec musí odísť. Aspoň na chvíľu. Aby sa ocko mohol upokojiť.

Opatrne otvorí dvere špajze. Ocko je preč, hľadá chlapca v iných miestnostiach a pritom ich demoluje, zanecháva za sebou spúšť... Kuchynský stôl je rozbitý na kúsky. Steny zničené a dorezané. Sadrokartón samá diera. Všade sa váľajú franforce látky.

Chlapec na okamih meravo stojí a vpíja do seba ten výjav.

Vzdych je horúci. Ťažký. Voní ako pripálené jedlo zabudnuté na sporáku. Ako vtedy, keď ocko pokazil večeru a tak veľmi sa rozzúrila, až sa chlapec bál a...

Z druhej izby sa ozvú ďalšie hrôzozvuky – *Tresk! Rach!* Vytie. Niet času.

Ešte stále zvierajúc knihu pri hrudi, prejde chlapec po špičkách k predným dverám. Na zemi je priveľa vecí, o ktoré sa dá potknúť a urobiť hluk. Vyžiada si to celú jeho rovnováhu a sústredenie, aby ne...

Prask!

Chlapec vdýchne sykot. Zarámovaná fotografia. Usmiati ocko s mamičkou. Chlapec stúpil na tenký drevený rám a ten praskol.

Hrôzozvuky v dome náhle ustanú.

Ocko. Počúva.

Dvere sú odrazu na metre vzdialené. Na kilometre. Odtiaľto sú nedosiahnuteľné. Je neskoro. Chlapec sa učupí za prevrhnutý konferenčný stolík. Skrčí sa, aby bol čo najmenší, a pevne zavrie oči. Možno ak neuvidí ocka, ocko neuvidí...

Okolo členka sa mu ovinie dlaň.

„A MÁM ŤA.“

Vytiahne chlapca za nohy. Akoby bol rovnako nehmotný ako vzduch.

Chlapec otvorí oči, hompáľa sa dole hlavou a díva sa do očí, ktoré blčia nezmyselným hnevom. Vidí pery skrivené do úšklabku. Ovanie ho dych ako rozpálený vzduch z pece. Spomedzi zaťatých zubov sa penia sliny.

Ledva rozoznáva jeho tvár.

Nie, nie, nie!

Chlapec znova zavrie oči. Spomenie si na ďalší obrázok vo svojej knihe. Hrdina sa oháňa niečím dlhým a ostrým zoči-voči akémusi šupinatému tvorovi, ktorý vydychuje oheň. V tom zúfalom okamihu si chlapec predstaví podobnú zbraň a čo najtvrdšie udrie knihou po chlpatej paži, ktorá ho drží. Zacíti pevný odpor kosti.

Ocko zaskučí.

Chlapec dopadne na koberec, až mu zadrkocú zuby. Ne-stráca čas a driape sa k dverám, nehľadiac na to, koľko hluku teraz narobí.

Nepripustí si obavu, že dvere môžu byť zamknuté, že kľučka je privysoko alebo že má šmyklivé dlane. Držiac knihu pod pazuchou, otvorí dvere a šprintuje do noci. Bosými chodidlami plieska po asfaltovom chodníku.

Vnútri v dome sa ockov bolestný nárek znova mení na rozzúrený rev.

„VRÁŤ SA!“

Chlapec si nevšíma jeho rozkazy. Beží a beží. Ocko sa mu každú chvíľku zjaví za päťami, a tak beží zadnými uličkami, cez kriky a priepusty, ignoruje ostrý štrk a dúfa, že vďaka malej postave bude neviditeľný.

„VRÁŤ SA!“

Ockov hlas je teraz slabší. Ako sa chlapec vzdáľuje, ten zvuk pohlcuje veľký svet.

Ale spomienky na hrôzozvuky mu ešte stále hučia v ušiach. A pachť strachu mu nikdy nezmizne z jazyka.

2

„Bože, Jess, čoho sa tak bojíš?“

Jess vystrčí bok a okato ukazuje, že nad tým uvažuje.

„Hmm. Chlamýdií? Kvapavky? Hnisavých vredov? Takých, čo na meter páchnu ako syr?“

Margie sa zaškľabí. „Okej...“

„Žltacky typu A? Žltacky typu B? *C aj D?!* A ešte stále sa vyskytuje AIDS, nie? Netreba zabúdať na AIDS...“

„Ale choď!“ Margie ju pleskne jedálnym lístkom. „Bože.“

Je štvrt' na dve v noci. Jess sa neunúva stlmiť hlas – o tomto čase je tým pár stravníkom v Poppy's Diner teatrálny rozhovor dvojsobového obslužného personálu podniku ukradnutý. Dokonca aj keď je reč o syrovo páchnucom rozkroku.

Od hlavného pultu, o ktorý sa opierajú, vidia Jess a Margie všetkých ľudí sediacich pri deviatich stoloch a v pätnástich boxoch, okrem jedného na každom vzdialenom konci prevádzky. V tejto nočnej hodine je tu ako zvyčajne menej zákazníkov. Bez ohľadu na to, či niekto z nich predtým reálne navštívil Poppy's, ide o tie isté typy. Pocestní. Jeden či dvaja vodiči kamiónu. Decká vyznávajúce štýl goth. Ľudia, čo využívajú bezodný hrnček kávy za tri a pol dolára („Najlepšia v Severnom Hollywoode!“) ako nájomné na jeden večer.

Los Angeles ani náhodou neponúka nekonečný výber non-stop reštaurácií, a preto si Jess často myslí, že to, že nočná zmena v Poppy's neprináša veľa tržieb, je viac ako výpovedné. Možno s tým súvisí lokalita. Reštaurácia sa nachádza pod 107-kou ako nejaký zakrpatený orgán, ktorý telo zabudlo

vstrebať. Aj skutočnosť, že len pár kilometrov odtiaľ otvorili celkom slušnú prevádzku Denny's.

Margie narovná štôň jedálnych lístkov a odfúkne si z očí prameň kučeravých vlasov. „Je ozaj zlatý.“

Vrhnú ešte jeden hodnotiaci pohľad na fotku chalana, ktorý sa Jess páči – vyhrabala ju na sociálnych sieťach.

„Hej,“ zahundre Jess. Potom vypne displej a vráti mobil naspäť pod pult, kde sa nabíjal. „Škoda, že robí improv.“

„Ty robíš improv.“

„Dievčatá, čo robia improv, sú super. Chalani sú... presný opak.“

„Okej.“ Margie vzdychne a pevne poklepe po jedálnych lístkoch, potom si do bieleho keramického hrnčeka s nápisom Poppy's naleje z tej nie celkom najlepšej kávy.

„Nie, vážne,“ pokračuje Jess. „Chceš vedieť prečo?“

„Stavím sa, že mi to povieš.“

„Lebo všetci na komediálnej scéne majú *daddy issues*. Pokojne by to mohlo byť pravidlom. Dievčatá s otcovskými komplexmi sa vedia zabaviť. No chalani? Tí sú len hnusní.“ Sklamanie pokrúti hlavou. „Posratí otcovia, Margie. Všetko skazia...“

Vlastne Jessin prvý tím na UCB po tom, čo sa presťahovala do L. A., sa dokonca volal Daddy Shoes (kompromis pre pôvodne navrhovaný názov Všetci tatkovia sú hajzli), lebo členovia sa jednohlasne zhodli, že toto majú spoločné. No skôr ako sa stihne podeliť o tento detail, jeden z gothov v boxe číslo 8 sa obráti na vinylovom sedadle a obzerá sa po obsluhu. Jess sa k nemu poponáhla. Ešte kávu, žiadne prekvapenie. Čiernu ako jeho kapsáče a asi aj ako jeho duša.

Keď sa Jess vráti, Margie zotiera handrou pult. Kedysi sa Poppy's dala považovať za reštauráciu v štýle päťdesiatych rokov a ligotala sa ako raketa. Jej pochrómované časti sa tak už nikdy nezalesknú, no Margie ich utiera, akoby sa mali.

„Späť k téme,“ pokračuje Margie bez mihnutia oka v rozhovore. „Jednoducho toho chalana pozvi na rande. Nemusíš si s ním – ehm – vymeniť telesné tekutiny. Aspoň zatiaľ.“

„Čo ti ja viem.“ Je rad na Jess, aby si naliala za hrnček kávy. „Už je to tak dlho, že možno ani nemám na výber. Možno sa to len stane.“

„Tak dlho,“ povie posmešne Margie. „Si mladá. Pre teba je dlho čo – mesiac?“

Jess si to rýchlo prepočíta. „Tri a trištvrte.“

„Hm. Príď si za mnou poplakať, keď to bude šesť rokov.“

„Šesť r...?! Margie!“

„Áno, áno.“

„To ti musíme splasiť nejakú akciu, akože ešte *dnes*.“ Jess sa začne obzerať po vhodnom kandidátovi.

„Chcem jedinú akciu, a to, aby mi niekto tento mesiac zaplatil účty. Som päťdesiatosemročná slobodná matka, zlatko. Chceš sa baviť o pohlavných chorobách? Mať dieťa je jediná pohlavná choroba, ktorú musíš poslať na vysokú školu.“

„No tak, ja som na vysokú poslala HPV. Teda, technicky vzaté, prišlo so mnou, no aj tak...“

Margie ju znova plesne jedálnym lístkom a Jess sa zaškerí. Rada Margie podpichuje. Vlastne má na nej všetko rada. Zo všetkých zamestnancov v Poppy's si len Margie chce pokecať s Jess. Niekedy Jess dokonca uvažuje, že sa zjaví Margie pred dverami s fľaškou vína a/alebo gandžou, aby spolu mohli stráviť nejaký čas – no toto! – *mimo práce*. Vie, kde Margie býva – pred pár týždňami mala auto v servise a Jess ju niekoľko večerov po sebe odviezla domov. Jess však svoje plány nikdy neuskutočnila. A to môže povedať o mnohých veciach vo svojom živote.

Aj tak. Margie je dobrý človek.

Ba čo viac, tento rozhovor padne Jess ohromne dobre. Táto spoločnosť. Toto rozptýlenie. Umožňuje jej zabudnúť na nepokoj, ktorý jej už niekoľko dní bzučí v hlave.

Margie to nevie, ale existuje dôvod, prečo Jess momentálne behajú po rozume otcovia. Toho jej len pred vyše týždňom našli mŕtveho a ona ešte vôbec netuší, ako sa má vzhľadom na to cítiť.

Tí posratí otcovia všetko skazia.

• • •

Nemá všetky detaily – čo jej vyhovuje –, no vyzerá to na primerane úbohý koniec jednej úbohej existencie.

Keď ho našli, bol mŕtvy už niekoľko dní, v v Pensylvánii, kde žil svoju sparťanskú, izolovanú paródiu na život. Nebolo v tom žiadne cudzie zavinenie; jeho telo jednoducho po rokoch pitia a zanedbávania vypovedalo službu. Zomrel sám a to jediné si zaslúžil.

Skontrolovali sa záznamy a zavolalo sa najbližším príbuzným, teda Jess a jej mame. Ani jedna nemala záujem prevziať telo, a tak si ho ponechal štát. O tomto čase je z neho pravdepodobne obsah urny uloženej kdesi na náklady štátu.

Jednoduché. Primerané. Bez zbytočného kriku. Adieu a dobre, že tak, Tommy Bailey, sotva sme ťa poznali (a bola to tvoja *vlastná* poondiatka voľba).

A predsa, odkedy sa to dopočula, pre Jess sa niečo zásadne zmenilo. Akoby sa rozštiepila na dve samostatné entity.

Na Vonkajšiu Jess, ktorá si žije svoj život, vtipkuje a smrť muža, ktorý bol pre ňu po dovŕšení šiestich rokov prakticky len darcom spermií, na ňu nemá nijaký vplyv.

A na Vnútornú Jess, ktorá ho vidí *všade*. Berie preto nadčasy, aby všetko vtesnala do kontextu jeho osoby.

Ktovie, či aj otec mal rád tieto cereálie.

Akú hudbu v poslednom čase počúval?

Natiahol si najprv ponožky alebo nohavice?

Myslel na mňa niekedy?

Vnútorná Jess je riadne posadnutá.

A občas je tam prítomné aj čosi iné. Nie celkom hlas; nikdy to nerozpráva. Je to *pocit*. Mučivé trápenie až do špiku kostí, ktoré Jess cítila, keď jej prvý raz povedali, že otec odchádza. Po niekoľkých krátkych telefonátoch, pri ktorých sa mu plietol jazyk, to vzdal. O tejto bytosti uvažuje ako o Malej Jess. A Malú Jess to skrátka *bolí*.

Všetko je to také na zlosť. Pravdupovediac, ako sa opova-

žuje náhle byť v jej živote taký prítomný po dva a pol desaťročiach neprítomnosti? Už sa to tak zhoršilo, že v poslednom čase ani nemala chuť rozprávať sa s mamou, čo zvykla robiť odnepamäti takmer každý deň. Ona aj mama kedysi nemali problém o Tommym nehovoriť – dokonca naňho nemyslieť. Teraz má Jess pocit, akoby bol s nimi na linke stále.

Chcela len, aby mala znova normálny pocit. Aby sa vrátila k tomu, že má otca, ktorý je len predstavou, niekoľkými poškrvnenými spomienkami, niečím, o čom mohla v pohode žartovať. Nie aby to bola táto dobiedzavá hádanka. Nie niečo, čo sa jej zaseklo medzi zubami.

Niektu tu má trochu priveľký otcovský komplex, poznamená Vnútorňa Jess.

Vonkajšia Jess skryje svoj úšklabok v hrnčeku najlepšej kávy v Severnom Hollywoode a pohľadom preletí po reštaurácii, aby si našla novú zábavku.

O pár sekúnd ju uvidí.

„No nazdar,“ Jess drgne laktom do Margie. „Myslím, že práve vidím niekoho, kto ukončí tvoje suchoty. Tamto Maynard – je to tvoj typ?“

Obe vykuknú spoza baru, aby si lepšie obzreli zničenú vychrtlinu, ktorá sa znova posadila do boxu číslo 15. Nie, *posadiť sa* nie je ten správny výraz. Muž sa vrátil zo záchoda kašľajúc a spotený a na svoje miesto sa doslova zosypal.

Jess netušila, či sa ten chlapík naozaj volá Maynard. Keď už sme pri obvyklom osadenstve Poppy's, každého návštevníka, ktorému k životu tuláka nechýba viac než deň, pomenuje personál Maynard. „Tak to bolo vždy,“ vysvetlila Margie, keď tu Jess začala pracovať. Nočná zmena obsluži kopu Maynardov.

Tento konkrétny Maynard vyzerá hrozne. Môže mať koľkokoľvek medzi tridsiatimi piatimi a deväťdesiatimi rokmi a oblečenie zašednuté od zanedbania a nepriazne mu nesedí. Trasie sa a potí a škrabe si tmavé flaky na krku. Pokožku má nejakým zázračným spôsobom červenú a zelenú zároveň:

vianočná ozdoba nevoľnosti. Okolo pier má tenkú tvarohovitú linku.

Visí nad nimi neskrývaná otázka: Drogy... alebo choroba?

Jess stlmí hlas. „Čo si myslíš, že práve urobil s naším záchodom?“

„Nič dobré,“ zamrmle Margie naspäť. „Asi by to mal ísť niekto skontrolovať?“

Jess zaskučí. „Alebo – čo ak to neurobíme a ten problém si počká na Rhondu a Freddyho?“

Ale nie. Margie ani nemusí povedať, že ak Maynard narobil bordel na vecku, musia to zistiť IHNEĎ. Ďalšia zmena nastupuje až o vyše hodinu. Okrem toho, Rhonda by si nikdy nenechala ujsť príležitosť povedať šéfovi, že Jess a Margie nedokázali udržať ani len slabú úroveň hygieny a vzhľadu v Poppy's. Poondiata Rhonda.

„Počuj,“ ozve sa Margie. „Ja ten záchod upracem...“

„Och, ďakujem...“

„Ak požiadaš tamto Maynarda, aby odišiel.“

Chladný pohľad. „Margie, vieš, že to nenávidím.“

„Tak si vyber.“ Margie mykne plecami. „A čo toto? Ak sa ty postaráš o vecko, ja pomôžem Maynardovi odísť a zatiahnem za teba zvyšok zmeny, aby si mohla ísť skôr domov.“

„Vážne?“

Margie prikývne. „Dnes tu skapal pes. A môj chrbát a kolenná by skutočne ocenili, keby som teraz nemusela čistiť záchod.“

Jess nad tým pouvažuje. Poobede v ten deň ide na konkurz. Do reklamy, ktorú zúfalo potrebuje získať, ak sa jej má splniť sen o zdravotnom poistení a platbe nájmu. Bolo by požehnaním, keby mohla spať čo i len o polhodinu dlhšie.

Okrem toho, nehľadala práve zábavku? Ak tu ešte chvíľu zostane, počúvajúc v hlave v nekončiacom rytme *otec, otec, otec*, možno sa bude nudiť natoľko, že prezradí Margie, čo sa deje. To by mohlo viesť k súcitu v súvislosti s jej stratou – a z toho by napokon mohla stratiť nervy.

„Ach, ty mrcha. Platí.“